

Таким чином, формування основ критичного мислення як умови успішної соціалізації дитини в інформаційному суспільстві є необхідним елементом освітньої роботи в закладі дошкільної освіти. У свою чергу це забезпечує перехід від навчання, орієнтованого переважно на запам'ятовування, до навчання, спрямованого на розвиток самостійного свідомого мислення дітей. Розвинене критичне мислення сприяє не лише усвідомленню отриманої інформації, а й самостійному аналізу різних точок зору; допомагає вибирати серед невпинного потоку медіаінформації головне, оцінювати її, аналізувати проблемні ситуації та знаходити їх оптимальне вирішення.

Список використаних джерел:

1. Бусел, В. Т. (Ред.). (2001). *Великий тлумачний словник сучасної української мови* Київ: Перун.
2. Корепанова, М. В., Куниченко, О. В. (2013). Использование воспитательного потенциала мультфильмов в социально-личностном развитии старших дошкольников. *Начальная школа плюс До и После*, 12, 27-31.
3. Немирич, А. А. (2011). Медиаграмотность как результат медиаобразования детей дошкольного возраста. *Медіаосвіта*, 2, 47-55.
4. Пометун, О., Пилипчатина, Л., Сущенко, І. & Баранова, І. (2010). *Основи критичного мислення*. Тернопіль: Навчальна книга – Богдан.
5. Терно, С. О. (2012). *Методика розвитку критичного мислення школярів у процесі навчання історії*. Запоріжжя: Запорізький нац. університет.

DOI 10.36074/13.03.2020.v2.34

МЕРЕЖЕВІ ПЕДАГОГІЧНІ СПІЛЬНОТИ ЯК ІНСТРУМЕНТАРІЙ ПРОФЕСІЙНОГО РОЗВИТКУ ВЧИТЕЛЯ ДО ФОРМУВАННЯ КЛЮЧОВИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ УЧНІВ

ORCID ID: 0000-0003-4295-2934

Левченко Фессалоніка Григорівна

канд. пед. наук, доцент,

старший науковий співробітник відділу профільного навчання

Інститут педагогіки НАПН України

УКРАЇНА

Сьогодення вимагає від педагога, що працює в умовах сучасних змін і перетворень в освіті, безперервної самоосвіти, здібності до гнучкого соціально-педагогічного мислення, гуманістичної спрямованості особистості.

Відповідно до Національної стратегії розвитку освіти в Україні на 2012-2021 роки «пріоритетом розвитку освіти є впровадження сучасних інформаційно-комунікаційних технологій, що забезпечують удосконалення навчально-виховного процесу, доступність та ефективність освіти» [1]. Це має досягатися шляхом забезпечення поступової інформатизації системи освіти, спрямованої на задоволення освітніх інформаційних і комунікаційних потреб учасників

навчально-виховного процесу; формування та впровадження інформаційного освітнього середовища; застосування у навчальному процесі інформаційно-комунікаційних технологій поряд із традиційними засобами.

Впровадження інформаційних технологій у самоосвітню підготовку педагога відкрило можливості для них брати участь в мережевих спільнотах. Включення до спільноти відбувається в зручний для педагога час і на будь-якому етапі її діяльності.

Віртуальні об'єднання за професійною ознакою, контент спілкування яких пов'язаний із фаховими питаннями або спільною продуктивною професійною діяльністю в мережі, дістали назву як мережеві професійні спільноти [2].

Діяльність мережевих педагогічних спільнот спрямована перш за все, на учнів, на розвиток інтересу до предмета, на розвиток їх мислення, творчості, колективізму. Учителю організує своїх учнів для участі в дистанційних олімпіадах, вікторинах, конкурсах і направляє діяльність учнів в телекомунікаційних проєктах. Роль вчителя в організації навчальної діяльності школярів в мережі дуже велика. Другий напрямок професійної діяльності вчителів в мережі – це діяльність, спрямована на самих вчителів, на їх самоосвітню діяльність, пов'язану з підвищенням кваліфікації. Вони поєднують освітан за предметами викладання, інтересами, тощо.

Метою спілкування може бути обговорення професійних проблем, інформаційно-методична підтримка, створення бази навчально-методичних ресурсів, поширення перспективного педагогічного досвіду тощо. Головними умовами взаємодії учасників мережевої педагогічної спільноти є наявність організаційної структури, яка забезпечує можливість спілкування в мережі, та мотивація діяльності.

Включення педагогів до мережевих спільнот з метою самоосвітньої діяльності сприяє: організації спільної діяльності; створенню єдиного інформаційного простору; обміну досвідом, підтримкою і співробітництвом; поширенню успішних педагогічних практик; організації формального і неформального спілкування на професійні теми; ініціації віртуальної взаємодії для подальшої взаємодії поза Інтернетом; підтримці нових освітніх ініціатив зберігання інформації у вигляді текстів, аудіо та відеоматеріалів, які містять навчально-виховний зміст; розміщенню своїх файлів і користування доступними в бібліотеці спільноти; спілкуванню (форум, чат, коментарі); участі в конкурсах, акціях, проєктах, обговореннях; створенню власних електронних сторінок (портфоліо).

Є. Патаракін стверджує, що мережеві спільноти можуть служити педагогічній практиці для виховання таких умінь, як спільне мислення, толерантність, освоєння децентралізованих моделей та екологічних стратегій, критичність мислення. На його думку, перехід від егоцентричної позиції до розуміння ролі та значення інших людей, інших способів конструювання реальності є важливим етапом психологічного розвитку особистості [3].

Мережеві спільноти використовують різні форми роботи: навчальні семінари; віртуальні конференції; конкурси, акції; «майстерні» або майстер-класи; опитування, обговорення в чаті; фестиваль проєктів; створення сайтів, тощо.

Використання таких ресурсів і можливостей дозволяє кожному учаснику мережевих професійних співтовариств вибрати власну траєкторію професійного зростання. Для самоосвіти педагога дуже важливо спілкування

з колегами. Мережеве співтовариство вчителів дає змогу у зручний час, маючи доступ до Інтернету, спілкуватися зі своїми колегами і однодумцями, що сприяє підвищенню рівня професійної культури.

На даний час існує приблизно трьох десятків Інтернет-майданчиків, які відповідають вищезазначеним критеріям і по суті вже склалися мережевими педагогічними спільнотами. Ці проекти досить серйозно різняться за стилем і методам роботи, за цільовими установками, за аудиторією.

Отже, впровадження нових підходів з метою професійного саморозвитку педагогів створює продуктивні умови для реалізації самоосвітньої діяльності, а також ефективності розвитку мережеских педагогічних спільнот.

Список використаних джерел:

1. Національна стратегія розвитку освіти в Україні на 2012-2021 роки. Вилучено із <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/344/2013>.
2. Осадчий, В. В. (2010). Мережеві педагогічні співтовариства як засіб удосконалення професійної підготовки вчителів. Інформаційні технології і засоби навчання. 4(18), 60-67.
3. Патаракин, Е. Д. (2007). Социальные сервисы Веб 2.0 в помощь учителю. Москва Интуит.ру

DOI 10.36074/13.03.2020.v2.35

МЕТОДИКА ДІАГНОСТИКИ РІВНЯ ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ СЕРЕД СТУДЕНТІВ

Драчук Мар'яна Іванівна

канд. пед. наук, старший викладач кафедри біофізики
Львівський національний медичний університет імені Данила Галицького

Федорович Зоряна Ярославівна

канд. біол. наук, доцент, доцент кафедри біофізики
Львівський національний медичний університет імені Данила Галицького

УКРАЇНА

Інформатизація суспільства пов'язана з швидким розвитком мережі Інтернет та супутніми комп'ютерними технологіями (технічні засоби та програмне забезпечення). Для конкурентноспроможності на ринку праці, особливо для фахівців фармацевтичної галузі, необхідно досконало володіти інформаційно-комунікаційними технологіями у своїй професійній діяльності, а також вміти спілкуватися в інформаційному середовищі.

До особи майбутнього провізора ставлять ряд вимог, серед яких обізнаність у фахових питаннях, знання та досвід у науково-інформаційній діяльності, здатність до неперервного пошуку, збереження, опрацювання та поширення нової актуальної професійної інформації, тобто володіння ключовими компетентностями [1, 2]. Інформаційно-комунікаційна компетентність належить до освітніх компетентностей та є окремим